

просимъ, и не дава ли ни! Обѣщавъ ни сѣ е, и не задоволява ли нѣ! Ахъ! погрѣшката трѣбва да е наша! ний не знаемъ, що просимъ, и за тѣй не полдчвамы. тѣй е безъ дрѣго. И ето иде днесъ великій Іоаннъ Златоустъ, за да нѣ навчи, каквы работы трѣбва да просимъ отъ Бога, ако искамы, да нѣ послѣшка.

Нѣма ни едно сзмѣненіе, какво че вынагы сѣ недсыпно око бодрствѣва на челоѣческыты нѣжды превысокыатъ Божій промыслъ. Той, говорятъ Богословцити, ако и да е едно прѣпросто дѣйствиѣ Божіе, какъ-то и дрѣгыты, нѣ споредъ слѣдствіята, които той произвожда въ насъ, види сѣ да е едно смѣшеніе отъ три Божественны качества: сирѣчь, отъ Божественна сила, отъ Божественна благодать. Той е премждрость, защото познава добрѣ ком нѣжда има сѣкой отъ челоѣцити. Той е сила, защото може конечно да помогне на нѣждата. Той е благость, защото отъ истина иска да помага. За таа причина Богъ, като провидецъ, и промыслитель на сичко, дѣйствѣва, и като премждръх познава нѣждыты на сзданіята си: „Бѣсть во Отѣцъ вѣшъ, ѣхъ же трѣбѣете“ (1). И като всесиленъ, може да испзани сичкыты потрѣбности: „Вѣліи Господь нашъ, ѣ вѣліи крѣпость егѡ“: (2) И като превлагъ, иска, и желае да подаде помощь споредъ нѣждата: „Щѣдръ, ѣ милостивъ Господь, долготерпѣливъ, ѣ многомилостивъ“.

Бѣга кои вещи трѣбва да просимъ отъ одного всепремждраго, всесилнаго, и всеблагаго Бога, та да ги приѣмамы? сѣ голѣма премждрость тѣкъва тока Божественный Златоустъ: „Ѣ же ѣ намъ просѣщымъ на побѣдѣ, ѣ ѣже просімомъ дати достѣитъ“. Сирѣчь онѣзи вещи, които сѣ полезны и за насъ, които ги просимъ и приличны на Бога, отъ когото ги просимъ: За тѣй и свѣщенный Дамаскынъ говори, че Молитвата е едно прошеніе на приличныты отъ Бога.

Ний обаче най-напредъ не познавамы кои вещи сѣ намъ полезны; казва го Павелъ: „Ѣ чѣсѣмъ во помѣлимѣ ѣакоже подобѣетъ, не вѣмы“. Говори тѣй (тѣкъва пакъ Златоустъ), за да нѣ навчи, да не мыслимы за полезны оныѣ неща, които сѣ видятъ тѣквизи въ челоѣческыатъ умъ (3) И по таа причина въ началото на Черквата Богъ провождалъ едномъ отъ дрѣвныты оныѣ Христіаны едина изрѣчна на Свѣтаго Дѣха благодать, която сѣ наричала Дѣхъ

(1) Мат. гл. 6, ст. 8. (2) Псал. 146, ст. 5. [3] Слово 14